

Fondazione "Migrantes"

Parohia "Araceli"

Piazza Araceli, 21; 36100-Vicenza

Tel cel.: 393.482.9000

Tel fix: 0444.149.6055;

Fax: 0444.183.3500

E-mail: parohiavicenza@gmail.com

Website: www.parohiavicenza.it

Programul Liturgic pe luna februarie 2017

4 S Cuv Isidor Pelusiotul; Sf M Avramie

- ora 10.00 Botez Arianna
- ora 11.00 Botez Elisabetta

5 DUMINICA VAMEȘULUI ȘI A FARISEULUI. Sf M Agata și Teodula

- ora 10.00 Sf. Spovadă
- ora 10.30 Sf. Liturghie

12 DUMINICA FIULUI RISIPITOR. Sf Meletie al Antiohiei

- ora 09.30 Sf. Spovadă
- ora 10.30 Sf. Liturghie
- ora 12.00 Botez Jasmina Elena

18 S Sf Leon cel Mare, papa Romei

- ora 9.00 Botez Bogdan
- ora 11.30 Cununie Petru - Daniela
- ora 13.00 Botez Ștefan
- ora 16.30 Botez Ariana

19 DUMINICA ÎNFRICOȘĂTOAREI JUDECĂȚI (a lăsatului de carne)

- ora 09.30 Sf. Spovadă
- ora 10.30 Sf. Liturghie

25 Sf Tarasie al Constantinopolului

- ora 15.00 Botez Ionut Gabriel

26 DUMINICA IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI (a lăsatului de brânză). Sf Porfiriu al Gazei

- ora 09.30 Sf. Spovadă
- ora 10.30 Sf. Liturghie

Pentru **botezuri (lumânări de botez), cununii, înmormântări, sfeștanii, molifte, etc.**, vă puteți adresa la Pr. Raimondo: tel. 0444 149 6055; cel. 393 482 9000 sau în fiecare duminică și sărbătoare la Biserică (înainte sau după Sf. Liturghie).

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

An de an pe 2 februarie, la 40 de zile de la mântuitoarea Întrupare, adică de la Nașterea Domnului Iisus Hristos din Fecioara Maria, cinștim **ziua ducerii Pruncului dumnezeiesc la templu din Ierusalim**, de către Prea Sfânta lui maică și de către Dreptul Iosif, ascultând de porunca Legii vechi și împlinind această poruncă.

Dar tot în această zi, cinștim și ziua când bătrânul Simeon, mișcat de Duhul Sfânt, a venit, și el, la templu, unde i s-a împlinit, înainte de moarte, așteptarea de a-L vedea cu ochii pe Mesia, precum i se făgăduise. Iar în pruncul cel adus la templu el a văzut, cu ochi proorocesc, noua putere de mântuire, pe care Dumnezeu a dăruit-o lumii, puterea de mântuire fără de margini a credinței în Hristos, putere mai tare decât toată puterea Legii vechi. Bucuros de această descoperire, bătrânul Simeon a venit în întâmpinarea pruncului Iisus, L-a binecuvântat și luându-L în brațe, plin de recunoștință, și-a cântat minunata lui cântare de preamărire, care ne arată ce a văzut el despre pruncul Iisus. Pentru el, Hristos este puterea cea mare de mântuire a lui Dumnezeu în lume, Hristos este lumina tuturor popoarelor, Hristos este slava lui Israel cel nou. Astfel, prin glasul bătrânului Simeon, se întâlnesc, în templu, Legea veche a slovei, cu Legea cea nouă a Duhului Sfânt. Și Mântuitorul împlinește porunca Legii vechi, în numele nostru al tuturor, ca să ne facă pe toți liberi față de Legea veche, dar totodată ne cheamă și să primim Legea cea nouă, puterea de mântuire a credinței în El, mai tare decât Legea veche, puterea de mântuire a tuturor popoarelor lumii. Această veste bună este darul cel mai de preț al întâmpinării Domnului de astăzi, de către Dreptul Simeon la templu. E ca și când fiecare din noi ar lua pe pruncul Iisus și ar zice, ca și Simeon: **„Ochii mei Stăpâne, au văzut mântuirea Ta, pe care ai gătit-o pentru toate neamurile”** Iar rugăciunea lui Simeon: **„Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne”**, nu vrea să spună numai că acela care a primit pe Iisus poate muri în pace, ci ea însemnează că și cel care a primit pe Iisus și puterea Lui de mântuire, are cu sine puterea de a trăi și viața de aici, împăcat cu Dumnezeu, departe de robia păcatului și liber de tirania celui rău.

Bucuroși și îndatorați de această tainică veste bună, să rostim, deci și noi, cu bătrânul Simeon, cântarea lui de recunoștință: **„Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feții tuturor popoarelor; lumina spre descoperirea neamurilor și slava poporului Tău Israel”** (Luca, 29-32).

În cultul nostru există o **rugăciune specială care se citește mamei și pruncului la 40 de zile după naștere**, care este, de fapt, o amintire a aducerii la templu a Pruncului Iisus, tot la 40 de zile. Este o rugăciune de „îmbisericire” a noului născut, prin care se face „începutul intrării sale în biserică”. Prin această îmbisericire, copilul - botezat sau încreștinat de mai înainte - este închinat cu totul lui Dumnezeu, Îi aparține Lui până la sfârșitul vieții. De aici decurge **îndatorirea părinților trupești și sufletești - adică a nașilor - ai fiecărui copil de a-l îndruma spre o viață aleasă, după principiile moralei creștine, spre a-i călăuzi pașii spre tot ce este bineplăcut lui Dumnezeu și oamenilor. Amin**

Să ne spovedim cât mai des!

Când ne ducem și ne spunem necazurile părintelui duhovnic care stă în fața icoanei Mântuitorului Hristos, să ne osârduim să n-ascundem nimic, că dacă ascunzi ceva, nici cele care le-ai mărturisit nu se iartă.

Să ne spovedim cât mai des, ca să fim cât mai apropiați de Dumnezeu. Dacă avem o patimă oarecare în sufletul nostru și ne ținem de ea că e bună, atunci-i dărâmare!

Când ne ducem și ne spunem necazurile părintelui duhovnic care stă în fața icoanei Mântuitorului Hristos, să ne osârduim să n-ascundem nimic, că dacă ascunzi ceva, nici cele pe care le-ai mărturisit nu se iartă. Dar dacă ai spus tot ce ai avut pe sufletul tău, atunci tot ce a înregistrat Satana în catastifurile lui se șterge automat și rămâne sufletul nostru curat. Când ne spovedim, lui Hristos ne mărturisim; părintele duhovnic este ca un martor că „da, într-adevăr, te-ai spovedit.” „Fiți sfinți, că Eu sfânt sunt”, zice Însuși Domnul. Dar cum să fim sfinți dacă suntem în lumea aceasta plină de necazuri și amărăciuni? Totuși, uite cât de mare bunătate are Dumnezeu către noi, oamenii păcătoși - stă mereu cu mâinile întinse și ne așteaptă pe toți.

Noi suntem oameni bântuiți de duhurile răutății, care instalează în sufletele și în cugetele noastre numai cele rele, și suntem neputincioși, și de multe ori cedăm gândurilor rele. Dar cu Dumnezeu înainte!

(Starețul Dionisie – Duhovnicul de la Sfântul Munte Athos, Editura Prodomos, 2009, pp. 30-31).

Împărtășania, medicamentul cel mai prețios

Creștinii încă n-au înțeles că Sfânta Împărtășanie este una dintre tainele obligatorii ale Bisericii. Cei mai mulți nu se împărtășesc cum ar trebui.

Creștinii încă n-au înțeles că Sfânta Împărtășanie este una dintre tainele obligatorii ale Bisericii. Cei mai mulți nu se împărtășesc cum ar trebui. Bătrânul Filotei zicea referitor la acest subiect: „Din necredință și lipsă de evlavie, unii nu se împărtășesc deloc. Alții, din ignoranță, lipsă de credință și neglijență, prin lipsa de dragoste adevărată și curată

față de Dumnezeu, se împărtășesc o dată sau de două ori pe an. Și atunci din obișnuință, fără frică de Dumnezeu, fără credință și fără dragoste. Este o situație tristă și vrednică de plâns când preotul, deschizând ușile împărătești, îi pofteste pe credincioși să se împărtășească și aproape nimeni nu se apropie!”

(Andrei Andreicuț Arhiepiscopul Alba Iuliei, Mai Putem Trăi Frumos? - pledoarie pentru o viață morală curată, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2004, p. 62).

Modele de pocăință în perioada Triodului

Perioada Triodului este prin excelență perioada în care, **prin post și prin rugăciune, prin curățirea de patimi și prin primirea lui Hristos în ființă, prin primirea Împărtășaniei, omul se apropie mai mult de Dumnezeu.** Dar, pentru a ajunge la această unire cu Hristos, trebuie ca **fiecare dintre noi să aducem o jertfă lui Dumnezeu,** adică o pocăință pentru păcatele noastre, o transformare a vieții prin harul primit de la Dumnezeu. Dar cum mintea omului este întunecată de păcat, **avem nevoie de modele pe care să le urmăm în această mișcare a sufletului către Dumnezeu.** Iar aceste modele, le găsim adunate ca într-un buchet în car-

tea de cult folosită cu precădere în perioada Triodului, de unde aflăm cum ne putem întoarce la Dumnezeu, cu zdrobirea inimii și cu încrederea în puterea Sa de a ne ierta, așa cum a făcut cu **Maria Egipteanca, ori cum s-a întors la tatăl său fiul risipitor, ori cum s-au salvat ninivitenii de la pieirea promisă de Dumnezeu, ori cum tâlharul de pe Cruce a câștigat Raiul.** De asemenea, învățăm din exemplele regilor **David și Manase, ori al femeii păcătoase, al vameșului, ori al lui Petru, că regretele păcatelor săvârșite duc la o pocăință intensă.**

În perioada Triodului, tema centrală a imnelor – și implicit a slujbelor – este întoarcerea păcătosului la Dumnezeu prin acte penitențiale, prin părere de rău față de păcatele săvârșite și prin rugăciuni către Dumnezeu prin care cere iertare și reprimire în casa Sa. Dar cei care au alcătuit *Triodul* au dorit să aducă în mintea oamenilor exemple concrete de persoane care au reușit să redobândească de la Dumnezeu darurile Sale cele bogate, în pofida vieții lor pline de patimi de odinioară.

Primul mare model de pocăință pe care *Triodul* ni-l aduce ca exemplu este Maria Egipteanca, care reprezintă unul din personajele „cele mai izbăvitoare pe care monahul trebuie să le păstreze neconținut în minte pentru a-și îmboldi zelul în vederea pocăinței” (Ieromonah Makarios Simonopetritul, *Triodul explicat*, p. 73). Ea este cinstită în Duminica a V-a a Postului Mare, dar și în ziua de 1 aprilie, viața ei fiind citită și la Canonul cel Mare în Joia din săptămâna a V-a din Post. Cinstirea vieții Sfintei Maria Egipteanca se face pentru a-i întări pe credincioși în timpul postului, arătând răbdarea Sfintei, pentru a aduce speranța în sufletele zdrobite de muștrarea conștiinței și în trupurile istovite de greutatea postului. Plasarea acestei amintiri a vieții Sfintei Maria Egipteanca are scop pedagogic, adresându-se atât celor care se află pe calea pocăinței, arătând pilda

grăitoare a vieții Sfintei și stăruința cu care a dus până la sfârșitul vieții crucea mare a penitenței, cât și celor care nu s-au pornit încă pe drumul acesta al pocăinței, prin arătarea transformării radicale a vieții sale, lăsând în urmă „tanăra care s-a risipit mulți ani în păcate și care a ucis multe suflete îndemnându-i pe alții la păcat” (Pr. Viorel Sava, *În Biserica Slavei Tale*, volumul 2, p. 176). Perfect conștientă de gravitatea păcatelor sale, Cuvioasa Maria Egipteanca a știut ce înseamnă pocăința și ce efecte are aceasta asupra vieții omului, întrucât „pocăința este în primul rând cunoștință și conștiința păcatelor noastre, a greșelilor noastre, a abaterilor de la poruncile dumnezeiești, a neascultării noastre în toate de Hristos. Este sinceritatea și curajul moral de recunoaștere că suntem păcătoși” (Teodor M. Popescu, *Despre Pocăință*, în BOR XCVIII-1980, nr. 5-6, p. 573). Biserica arată prin viața Cuvioasei Maria Egipteanca faptul că mântuirea se dobândește numai prin lepădarea vieții noastre trupești, pentru a viețui îngereste, numai printr-o permanentă stare de căință și de prosternare înaintea lui Dumnezeu.

Un alt mare exemplu de întoarcere prin căință la Dumnezeu este **Tâlharul de pe Cruce**, cel care prin profunda sa părere de rău pentru viața sa aflată încătușată de păcate de tot felul, dar și pentru că se afla în fața morții fără să se pocăiască destul pentru viața lipsită de Dumnezeu pe care a dus-o până atunci, a câștigat de la Hristos, Cel aflat în groaznice suferințe pe Cruce, viața veșnică. Mai mult decât atât, el a câștigat și fericirea de a fi primul cetățean al Raiului, după făgăduința Celui aflat în suferințele aceleiași pedepse: „Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în Rai” (Luca 23, 43). Dar acestea „el nu le-a câștigat oricum, chiar dacă la prima vedere așa s-ar părea, ci el a intrat primul în Rai „prin scurta sa mărturisire de credință și prin simplul său elan de căință” (*Triodul explicat*, p. 73). De aceea, *Triodul*, în slujba Sfințelor Patimi, la Denia din Joia Mare, arată că acest tâlhar, prin rugăciunea sa scurtă, dar plină de căință și de umilință, dar și de curaj și credință că Cel Care se află pe Cruce răstignit este Fiul lui Dumnezeu, Care poate să-l izbăvească și să-i dăruiască viața veșnică: „Puțin glas a slobozit tâlharul pe Cruce, și mare credință a aflat. Într-o clipeală s-a mântuit și, întâi el deschizând ușile raiului, a intrat. Cel Ce ai primit pocăința aceluia, Doamne, slavă Ție” (*Triodul*, p. 610). Mântuirea tâlharului de pe Cruce este cea mai bună dovadă că iubirea de oameni a lui Dumnezeu este nemărginită. Nu putea trece cu vederea Hristos pe un om care suferea la fel de mult ca El și care și-a zdrobit inima prin lacrimi de pocăință, și nu a deznădăjduit nicio clipă că Hristos nu Se va milostivi de căința sa și nu va da răspuns la aceste rugăciuni profunde. Tocmai pentru că „nu a deznădăjduit, a intrat înaintea tuturor celorlalți în Rai” (Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilia I Despre pocăință*, p. 3). Imnele *Triodului* arată că tâlharul a cunoscut dumnezeirea Celui răstignit pe Cruce lângă el și din semnele care s-au arătat atunci pe pământ, care au înspăimântat pe toți, confirmând ceea ce acest tâlhar a crezut, și anume că Hristos Cel răstignit este Mesia Cel Care a venit să ne mântuiască prin moartea Sa: „Văzând tâlharul pe Începătorul vieții pe Cruce spânzurat, a zis: de n-ar fi fost Dumnezeu Întrupat, Care cu noi a fost răstignit, nu și-ar fi ascuns soarele razele sale, nici s-ar fi clătinat pământul, cutermurându-se. Ci, Cel ce toate le-ai suferit, pomenește-mă, Doamne, întru Împărăția Ta” (*Triod*, Tropar la Ceasul al IX-lea, luni prima Săptămână din Postul Mare).

Se știe că Dumnezeu are cu fiecare popor în parte un plan, în care sunt incluse toate gândurile pe care le are pentru mântuirea tuturor oamenilor care fac parte din respectivul popor. Despre poporul din cetatea Ninivei nu știm prea multe, decât că păcatele lor erau

atât de mari, încât Dumnezeu S-a hotărât să-i piardă, așa cum se întâmplase odinioară cu cei din cetatea Sodomei. Păcatele celor din Ninive erau atât de mari și de grave, precum idolatria, incestul, desfrânarea, încât l-au înspăimântat și pe Iona, proorocul, care a refuzat să asculte porunca Domnului de a merge să-i reabiliteze. În acest context, Sfântul Ioan Gură de Aur, în *Omilia a II-a – Despre tristețea împăratului Ahab și despre profetul Iona* scria următoarele: „Dar Iona n-a vrut să plece, căci știa iubirea de oameni a lui Dumnezeu. Și ce-a făcut? A luat-o la fugă! Că își spunea: eu Doamne am să mă duc să le predic, iar Tu, însă, ai să te întorci, pentru că ești iubitor de oameni, iar eu am să fiu ucis ca profet mincinos! Marea l-a primit pe Iona dar nu l-a ascuns, ci l-a dat înapoi pământului și l-a făcut sănătos și teafăr în Ninive; marea l-a apărât ca un prieten care-și apără prietenul”. Vedem că, la fel ca în cazul tâlharului de pe Cruce, timpul pe care îl mai aveau ninivitenii pentru a se pocăi era scurt, și anume patruzeci de zile (Iona 3; 4). Nu le-a spus că Dumnezeu îi va pierde pur și simplu, ci le-a arătat că Dumnezeu a dat această perioadă de timp să vadă reacția lor, lăsând să se înțeleagă de aici că acest timp intermediar nu era altceva decât un timp al întoarcerii, al căinței pentru cele săvârșite și o perioadă în care au posibilitatea să-și câștige salvarea. Și, într-adevăr, vedem că acei locuitori ai cetății Ninive au înțeles acest lucru și au început să regrete faptele lor rușinoase, să plângă amar pentru ele. În frunte cu regele lor, ei au petrecut acele patruzeci de zile într-o stare de pocăință nemaiîntâlnită până atunci: au început să postească aspru, de la cel mic până la cel mai mare, de la omul de rând până la rege, nefiind scutite nici animalele de la aceasta, și și-au presărat cenușă în cap, îmbrăcându-se în sac și cerând iertare pentru că au uitat de Dumnezeu și au săvârșit cele mai mari fărâdelegi. Pocăința aceasta deosebită pe care a arătat-o întreaga cetate, fără precedent, a atras mila cea mare a lui Dumnezeu și evident că ascultat rugăciunile cele pline de umilință ale ninivitenilor, și nu i-a nimicit, arătând astfel că orice om, indiferent cât de păcătos ar fi, se poate mântui, numai dacă se întoarce cu adevărat la Cel Care nu așteaptă altceva de la om decât să-l caute și să-și schimbe viața. Prin acest model oferit de Triod, cei care postesc capătă curaj văzând modul cum Dumnezeu i-a răsplătit pe acei păcătoși datorită postului lor de patruzeci de zile, foarte apropiat cu postul pe care îl ținem în apropierea praznicului Învierii: „Veniți credincioșilor cu dragoste, având ca o pavăză arma cea tare a postului, să întoarcem înapoi toată uneltirea înșelăciunii vrăjmașului; să nu ne îndulcim cu plăcerile poftelor, ca să nu ne temem de focul ispitelor; prin care post Hristos, Iubitorul de oameni, cu răsplata răbdării ne va încununa pe noi. Pentru aceasta, cu îndrăzneală rugându-Te, cădem înaintea Lui strigând și cerând sufletelor noastre pace și mare milă” (Stihira a III-a la Vecernia din Marți, săptămâna întâi a Postului Mare, în *Triod*, p. 126-127).

Parabola Fiului risipitor, rostită de Mântuitorul pentru a arăta că a venit în lume pentru a readuce la Dumnezeu pe cei păcătoși, reprezintă una din cele mai frumoase și reprezentative pagini scripturistice referitoare la întoarcerea la Dumnezeu a celui care a greșit, pe care *Triodul* o evocă în a doua Duminică din această perioadă, tocmai pentru a arăta înainte de începutul Postului Mare că fiecare dintre noi are datoria să-și aducă aminte de Dumnezeu și să-și conformeze viața cu învățătura Sa, ceea ce înseamnă o profundă analiză interioară și hotărârea de a ne întoarce la Dumnezeu, prezent printre noi în Sfânta Biserică, așa cum a procedat Fiul cel risipitor. Plecarea sa reprezintă, de fapt, refuzul de a mai fi în comuniune cu Dumnezeu, refuzul de a folosi darurile primite la naștere spre desăvârșirea cea întru Dumnezeu, și hotărârea de a le folosi în scopuri lumești

și trecătoare: „O! De câte bunuri m-am lipsit eu ticălosul, pe mine însumi. O, de la ce împărăție am căzut, eu pătimașul. Avuția pe care am luat-o, am cheltuit-o, porunca am calcat-o...” (Slavă la Vecernia din Duminica Fiului Risipitor). După ce a gustat din plin din amarul care urmează plăcerii, fiul risipitor și-a dat seama de greșeala făcută și și-a conștientizat starea decăzută. Arșița păcatului a devenit la un moment dat insuportabilă, încât „a înțeles atunci că numai tatăl său îi poate veni în ajutor, el îi poate lua piatra de moară de pe suflet” (Pr. Ion Bunea, p 744). În acel moment, un singur gând îl domină: acela de a se întoarce la casa tatălui său și de a-i cere iertare pentru neascultarea sa și pentru greșeala făcută și pentru a-i cere să-l reprimească în casa sa. Pocăința „nu se reduce, deci, la o simplă formalitate, numai la un simplu regret subiectiv, ci ea trebuie să se arate și în fapte, în schimbarea vieții” (Pr. Irineu Crăciunaș, *Învățătura ortodoxă despre pocăință*). Conștiința păcatului său este cu atât mai mare cu cât el vede că alegerea sa liberă a fost una pieritoare: „Desfătărilor trupești m-am plecat în chip ticălos și m-am făcut rob cu totul născocirilor de poftă; și m-am înstrăinat de Tine, Iubitorule de oameni; iar acum strig cu glasul celui răătăcit: Greșit-am, Hristoase, nu mă trece cu vederea, ca Cel ce ești singur milostiv” (Canonul Utreniei din Duminica Fiului Risipitor). **Revenirea Fiului Risipitor ne este exemplu, pentru că nu a ezitat nicio clipă în a merge la casa tatălui său și a-și cere iertare, lucru pe care trebuie să-l facem și noi. Hotărârea fermă de a-și schimba viața, precum și căința totală** l-au ajutat să treacă peste orice obstacol aflat în calea sa la revenirea în casa părintească, iar locurile pe care le străbate acum nu mai au același efect ca atunci când trecea cu mare alai și când era socotit un oaspete de mare seamă, ci acum nimeni nu-l ajută, nu-l mai consideră demn de a fi luat în seamă. Dar toate acestea nu-l deranjează, ci își continuă drumul spre tatăl său, ca la singurul loc unde poate găsi ajutor și iertare: „Greșit-am, Părinte, la cer și înaintea Ta” (Sedelna de la Utrenia din Duminica Fiului Risipitor).

Dacă dorim să ne alegem un **model de pocăință, ideal ar fi să urmăm mai mulți sfinți în fapte**, așa cum ne arată *Triodul* atunci când dorește să ne arate cum să ne pocăim, pornind de la exemplele scripturistice, deci de la pildele oferite de Mântuitorul, continuând cu cele din Vechiul Testament, și apoi cu cele din viața Bisericii. Modelele de pocăință prezentate de *Triod*, sunt adevărate pilde pentru viața oricărui creștin, găsind în ele exemple vii în amintirea Bisericii prin slujbele lor, prin cinstirea lor, dar mai ales pentru ceea ce ne oferă ele până la sfârșitul veacurilor: îndemnuri la pocăință și felurile în care aceasta se face (*Doxologia.ro*).

INVITAȚIE

Sărbătoarea Mărțișorului, care marchează începutul primăverii, va fi întâmpinată în Parohia noastră cu un **laborator pentru copii dedicat în exclusivitate Mărțișorului**.

Laboratorul este conceput pentru a le oferi ocazia copiilor parohiei să învețe, să creeze și să dăruiască. Copiii vor fi invitați să confecționeze mărțișoare și felicitări, special pregătite pentru a fi dăruite mămicilor și bunicilor, ca semn al sosirii primăverii.

Atelierul va fi condus de animatoarele parohiei, care au pregătit surprize speciale pentru cei mici și alături de care aceștia vor descoperi frumusețea activităților artistice, punându-și în evidență creativitatea. Le mulțumim anticipat!

Laboratorul va începe duminică 12 februarie 2017.

Consulatul General
al României
la Trieste

Consulatul General al României la Trieste are onoarea de a vă reaminti că, așa cum a fost publicat și pe pagina de internet oficială a oficiului consular încă din data de 30 decembrie 2016, începând cu data de 12 ianuarie 2017, depunerea cererilor de eliberare a pașaportului românesc și de obținere a certificatelor de naștere și de căsătorie românești în baza înscrierii în registrele de stare civilă românești a certificatelor de naștere și de căsătorie italiene, precum și pentru eliberarea documentului „*nulla osta al matrimonio*” și autentificarea și legalizarea actelor notariale se poate face **numai după obținerea prealabilă a unei programări.**

Programările se obțin prin transmiterea unei solicitări la adresa de poștă electronică info@roconsit.com. În solicitarea transmisă pentru obținerea programării se menționează serviciul consular solicitat, localitatea de rezidență din Italia și numele și prenumele solicitantului menționat în pașaportul românesc sau din cartea de identitate românească.

Aceste modificări procedurale au obiectivul de a scurta timpii de așteptare la sediul oficiului consular, fiind rezultatul consultării cu reprezentanții comunităților de români rezidenți în regiunile Veneto și Friuli Venezia Giulia.

Dacă până la data prezentei au fost acceptate suplimentar și solicitările de asistență consulară ale cetățenilor români ce nu aveau realizată programarea prealabilă – fapt ce a generat în unele situații nemulțumirea celor ce beneficiau de programare, **începând cu data de luni, 30.01.2017, vor fi procesate doar acele solicitări ce beneficiază de programare realizată anicipativ și conform metodologiei anterior enunțate.**

Totodată, precizăm că **toate solicitările privind emiterea de titluri de călătorie se realizează fără programare precum și că doar pentru situații de urgență, demonstrate cu acte justificative, vor fi preluate cereri de asistență consulară fără programare inițială.**

CONSULATUL GENERAL AL ROMÂNIEI LA TRIESTE

**PELERINAJUL ANUAL LA BAZILICA SF. ANTON
DIN PADOVA VA FI ÎN DATA DE 12 MARTIE 2017**

Vom reveni cu amănunte!